

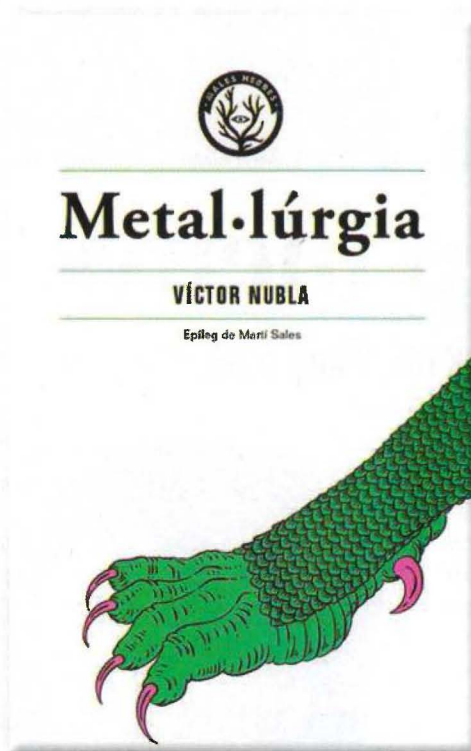

Metal·lúrgia

M'adono que estic poc o gens avesat a les novel·les com ara *Metal·lúrgia*, que Víctor Nubla publicà en 2019 a l'editorial Males Herbes. Aquest llibre de ficció fantàstica camina per uns senders extravagants, es distancia del present amb molts elements de ciència, juga amb l'humor i conté molta dinamita crítica. El temperament del narrador de la novel·la és hedonista, *outsider*, crepuscular i fantasiós, amb gust d'antropòleg per observar les contradiccions dels costums humans.

En una vila dita Estragó de Dalt, un personatge relata les històries més rares que mai s'hagin pogut escoltar. Recordem, en especial, la crònica d'una residència d'ancians de la qual escriu la sàtira com ara quan diu: "Provo d'aïllar-me en un llibre mentre menjo el peix bullit inidentificable de sempre acompanyat d'asèptiques verdures al vapor. Més endavant constata: "(no hi ha res més estrany que veure famílies de diumenge deambular per aquells espai letàrgics)". La forma de narrar-ho és finíssima, nascuda de la pròpia experiència.

La fantasia li permet d'evadir-se i de pensar. El protagonista és un *alter ego* de l'autor, d'una generació que feu una vida social al bar, l'àgora de la vida barcelonina, amanit amb fantasies molt ben trenades sobre espais alternatius –Forats de Riemann– de regions que existeixen només en la ment. El llibre, per a bé i per a mal, és un detector de contradiccions vitals: què mengem?

què sentim? com vivim? com fem les empreses? per què vivim així?

Al club de lectura, hi vam veure una sàtira del capitalisme i fins i tot algú una sàtira a la seua explotació dels treballadors migrants dels anys seixanta, i en altres contextos.

Em diuen que totes les coses del món poden esdevenir literatura: també els dracs femella, que es diuen Ermengarda i Riquilda, que fan uns plats diguem que diferents a l'habitual. Cuina alternativa.

La lectura del llibre té una bona arrencada –cambreres mudades en dracs– i un final desinflat, un final que fluïxeja, que no acaba sinó per cansament i per ganes d'acabar.

L'autor escriu a la biblioteca com una forma de felicitat evasió d'una seua malaltia, o convalescència, que no esmenta mai, però es nota força semblant, però en lírica, al que el senyor Màrius Torres escrigué, i la tuberculosi, que sí que esmenta. La formació humanística d'un i altre il·luminen les diferències: Màrius Torres és un home d'una forta espiritualitat, sense Déu cristià, però Déu, al capdavant, mentre que Víctor Nubla és un home poc d'espiritual, marxista, un artista que no encaixa bé en la societat postindustrial on viu. Les visions de Màrius Torres són metafísiques, emprades dels llibres de sapiència, i de la formació familiar, poc o molt espiritista, mentre que els de

Nubla apunten cap a la física, els còmics, i la història econòmica, història del capitalisme. Hi percep una certa concepció crepuscular: la vila buida, les idees escasses, l'entusiasme absent, la sexualitat tova, els déus absents.

AQUEST LLIBRE DE FICCIÓ FANTÀSTICA CAMINA PER UNS SENDERS EXTRAVAGANTS, ES DISTANCIA DEL PRESENT AMB MOLTS ELEMENTS DE CIÈNCIA, JUGA AMB L'HUMOR I CONTÉ MOLTA DINAMITA CRÍTICA